

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 09/06/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II: MỤC NÓI RÕ CÁCH GIỮ TÂM (PHẦN NĂM)”

Nhà Phật dạy chúng ta phải mở tâm, chúng ta làm việc nhỏ nhưng tâm chúng ta mở rộng tận hư không, khắp pháp giới thì việc đó cũng không phải là việc nhỏ. Chúng ta làm một việc tưởng chừng rất lớn nhưng tâm chúng ta nhỏ bé, chúng ta làm vì “*cái ta*”, “*cái của ta*” thì việc đó cũng không phải là việc lớn. Điều này chúng ta không được nhắc nhở thì chúng ta sẽ không nhận ra. Điều quan trọng là chúng ta phải mở được tâm, chúng ta mở được tâm rồi thì việc nhỏ cũng thành việc lớn. Tâm chúng ta nhỏ hẹp đến mức không thể dung chứa được lợi ích người khác mà chỉ chứa được lợi ích của riêng chúng ta. Có những người làm quản lý, lãnh đạo, nhận trách nhiệm lớn nhưng họ ngày ngày phiền não vì tâm của họ không lớn.

Hòa Thượng nói: “*Trong “Kinh Địa Tạng Luận Quán”, Pháp sư Thanh Liên, nói: “Vô tướng, vô danh, tuyệt tư, tuyệt nghĩ”. Không có hình tướng, không có tên gọi, không có tư duy, không có suy nghĩ”. Trên “Kinh Kim Cang” cũng đã nói rất rõ ràng như vậy. Nếu chúng ta thể hội được câu nói này thì tư tưởng, quan niệm, lời nói, hành vi của chúng ta sẽ chuyển biến*”. Câu nói này cũng giống như Hòa Thượng thường nói: “*Việc tốt cần làm, nên làm, không công, không đức*”. Chúng ta thường dính mắc vào thiệt hại, hơn thua, tốt xấu. Chúng ta không làm vì tên tuổi, vì danh tiếng. Điều này giống như con nhận bay qua bầu trời không để lại dấu vết như người xưa nói: “*Nhạn hoá trường không*”. Chúng ta không có tướng, không có danh, không có tư, không có nghị thì chúng ta sẽ không có khổ đau. Chúng ta khổ đau vì chúng ta có cái ta, cái của ta. Hàng ngày, chúng ta vẫn sống, làm việc bằng thể diện. Thí dụ, chúng ta tổ chức buổi lễ, buổi tiệc không hoành tráng thì chúng ta cho rằng như vậy sẽ mất thể diện. Chúng ta chỉ cần làm được việc chân thật lợi ích chúng sanh chứ chúng ta không cần quan tâm đến thể diện của mình.

Hôm trước, khi chúng tôi đến thăm một ngôi chùa ở sau khu đào tạo ở Sơn Tây, khi tôi nhìn thấy các cụ đang quét rác thì tôi bảo mọi người về lấy chổi lên để quét cùng các cụ. Các cụ nhìn thấy vậy thì thấy rất ngạc nhiên khi thấy tôi quét rác cùng. Tôi chỉ muốn tham gia quét cùng mọi người, đây là việc rất bình thường. Người khác khen ngợi, tán thán là việc của họ còn chúng ta làm việc không nề hà khó khăn, thân phận. Thân phận là do chúng ta tự định đặt cho mình.

Hoà Thượng định nghĩa chữ “*Độ*” nghĩa là phục vụ chúng sanh. Chúng ta là người phục vụ chúng sanh, chúng ta tận tâm, tận lực làm không đòi hỏi điều kiện.

Điều này cũng giống như Bác dùng cụm từ: “*Đầy tớ của nhân dân*”. Chúng ta học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền chúng ta phải có bổn phận, nghĩa vụ, trách nhiệm đem giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền đến với người.

Lão sư Lý Bình Nam từng nói: “*Ngày nay, các ông quỳ dưới chân tôi cần cầu học để Phật pháp. Nhưng tương lai, các ông phải quỳ dưới chân người để dâng Phật pháp lên cho họ!*”. Người thế gian không cần nghe Phật pháp, chúng ta muốn mọi người nghe thì chúng ta phải dùng những phương tiện tốt đẹp, khéo léo nhất để họ tiếp nhận. Hoà Thượng nói: “*Ở đạo tràng Cư sĩ Lâm, ghé ngồi ở giảng đường là ghé đệm, nếu các vị ngồi chưa thấy thích thì mọi người có thể bảo cư sĩ Lâm đổi ghế khác!*”. Các phòng học ở đạo tràng Cư sĩ Lâm trang hoàng rất đẹp, khi mọi người nghe giảng Kinh đời thì mọi người có thể xuống tầng hai ăn buffet. Các món ăn chay ở đây rất ngon, phong phú, phục vụ miễn phí cho tất cả mọi người. Những điều này đều đúng như dự báo của Lão cư sĩ Lý Bình Nam!

Nếu chúng ta không làm như lời của Lão cư sĩ Lý Bình Nam đã dạy thì chúng sanh sẽ không nghe, không tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền vậy thì tư tưởng, hành vi của họ sẽ sai lệch, họ sẽ chỉ tạo nghiệp. Nếu nhiều người tạo nghiệp như vậy thì chúng ta cũng sẽ không thoát khỏi cộng nghiệp. Chúng ta đang sống trong thế giới cộng sinh. Nếu mình chúng ta tốt là chưa đủ. Nếu chỉ một mình chúng ta tốt, những người xung quanh chúng ta xấu thì họ sẽ làm hoàn cảnh xung quanh chúng ta xấu đi vậy thì chúng ta cũng không tránh khỏi cộng nghiệp. Chúng ta phải nỗ lực thúc đẩy giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền để làm cho đời sống của mọi người thuần lương, tốt đẹp hơn. Cuộc sống mọi người tốt đẹp hơn cũng chính là chúng ta tạo ra hoàn cảnh sống tốt đẹp hơn cho chúng ta. Đây là bổn phận, trách nhiệm, nghĩa vụ mà chúng ta phải tích cực làm. Nếu chúng ta không làm thì chúng ta phải gánh lấy nhân quả của việc chúng ta thờ ơ, chảnh mảng.

Vừa qua, ở tỉnh Đồng Nai, lũ ống kéo về bất ngờ cuốn trôi rất nhiều nhà cửa, xe cộ, đây có thể là do các khu công nghiệp, các khu dân cư xả rác thải làm tắc nghẽn hệ thống ống dẫn nước thải nên nước lũ đổ về các vùng trũng. Đây chính là chúng sanh cộng nghiệp với nhau. Chúng ta học Phật pháp, học chuẩn mực Thánh Hiền mà chúng ta không nỗ lực, tích cực thay đổi chính mình và thay đổi người khác thì trách nhiệm nhân quả này chúng ta cũng phải gánh. Phật Bồ Tát, Thánh Hiền đến thế gian nỗ lực vì chúng sang phục vụ nên chúng ta cũng phải nỗ lực vì thế hệ sau phục vụ. Người xưa nói: “*Đốn luân tận trách*”. “*Luân*” là luân thường, đạo lý. “*Đốn luân*” là nghĩa vụ, bổn phận, vai trò của chúng ta. “*Tận trách*” là chúng ta tận trách nhiệm, nghĩa vụ của chính mình. Chúng ta chưa thể tự động, tự phát làm vì chúng ta chưa hiểu rõ những việc chúng ta đang làm.

Hòa Thượng nói: “*Nếu chúng ta hiểu thấu việc chúng ta đang làm thì tư tưởng, hành vi, quan niệm của chúng ta liền sẽ có sự chuyển biến. Chúng ta hiểu*

một phần thì chúng ta làm một phần vậy thì chúng ta chuyển biến được một phần. Mức độ nhận biết và chuyển biến thể hiện phương pháp tu học của chúng ta đã đúng hay chưa. Nếu công phu của chúng ta chân thật tiến bộ thì tâm của chúng ta ngày càng thanh tịnh, nếu ngược lại thì đó là chúng ta đang dụng tâm sai. Khi phiền não của chúng ta nhẹ đi, trí tuệ của chúng ta thêm lớn thì vô lượng vô biên nghĩa lý của Kinh luận ở thế gian sẽ tự hiển bày trước mắt chúng ta. Tâm địa của chúng ta ngày một thanh tịnh, trí tuệ thêm lớn thì nghĩa lý ở trong Kinh điển sẽ hiển bày trước mắt chúng ta như mạch nước ngầm tuôn trào. Chúng ta chân thật tu hành thì tâm lý, quan niệm của chúng ta sẽ có sự chuyển biến lớn.

Những người học Phật có năng lực, có thành tựu không phải do họ giỏi mà do người đó thật làm. Giáo huấn của Phật, chuẩn mực của Thánh Hiền là chân lý nếu chúng ta làm đúng nguyên lý, nguyên tắc thì chúng ta sẽ có kết quả như vậy. Chúng ta làm được mà chúng ta tự cho mình là người giỏi thì đó là chúng ta đã ngạo mạn, chúng ta đã mắc sai lầm nghiêm trọng. Chúng ta “*y giáo phụng hành*”, nghe lời làm theo thì chắc chắn chúng ta có kết quả như vậy. Có những người không thật làm nên họ cho rằng đó là do giáo huấn Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền không tốt.

Ngày trước, khi tôi đi dạy ở tỉnh, trong lớp có một số học trò không tiếp nhận, Hôm đó, tôi nhờ Tiến sĩ khoa học ở nước ngoài về dạy về Phật pháp cho họ, tôi nói: “*Tôi dạy mọi người không nghe, mọi người muốn Tiến sĩ dạy thì tôi có thể mời Tiến sĩ đến dạy nhưng mọi người không chịu thật làm thì mọi người cũng chỉ là “lười sĩ*”. Một người học Phật tốt thì đó không phải là do họ giỏi mà do họ thật làm, nếu họ tự cho là họ giỏi thì đó là họ ngạo mạn. Giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền đã được thời gian, không gian chứng minh, người làm được đến chuẩn mực thì sẽ đạt được kết quả như vậy. Chúng ta đừng nghĩ là mình giỏi! Phật Bồ Tát, Thánh Hiền đã vì chúng sanh mà làm ra tất cả biểu pháp cho chúng ta.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta là chúng sanh mê hoặc, chúng ta muốn có sự chuyển biến thì chỉ có một cách duy nhất là chúng ta phải nương tựa vào Thánh giáo. Chúng ta phải y theo phương hướng, mục tiêu mà Thánh giáo đã chỉ bảo mà chân thật, nỗ lực chuyển đổi. Chúng ta phải chuyển thức thành trí, chuyển phiền não thành Bồ Đề, chuyển sinh tử thành Niết Bàn, chuyển mê thành ngộ***”. Chúng ta vẫn là chúng sanh mê hoặc vì chúng ta vẫn chìm đắm trong hư danh, ảo ảnh. “*Thánh giáo*” là giáo huấn của Thánh Hiền, của Phật Bồ Tát. “*Thức*” là phân biệt, chấp trước. “*Trí*” là trí tuệ. Chúng ta xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chúng ta có trí tuệ. Chúng ta chìm trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chúng ta phiền não. Chúng ta muốn chuyển phàm thành thánh thì chúng ta không làm những việc của phàm phu mà chúng ta y theo giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền. Phàm phu làm những việc “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*ngũ dục lục trần*”, “*tham, sân, si, mạn*”. “*Chuyển sinh tử thành Niết Bàn*” là chúng ta không làm những việc khiến chúng ta tiếp nối vòng sinh tử.

Hòa Thượng nói: **“Đối với chúng sanh hữu duyên thì chúng ta phải toàn tâm, toàn lực giúp họ thay đổi. Chúng ta giúp chúng sanh nhưng tâm chúng ta vẫn phải thanh tịnh chúng ta tuyệt đối không chấp tướng. Chúng ta chấp tướng thì chúng ta sẽ phiền não vậy thì tâm chúng ta đã bị ô nhiễm. Chúng sanh có thể chuyển đổi hay không thể chuyển đổi tư tưởng, quan niệm thì tâm chúng ta vẫn thanh tịnh. Trong tâm chúng ta không lưu lại dấu vết”**. Trên **“Kinh Bát Nhã”** nói: **“Bồ thí tam luân thể không”** đó là: **“Chúng ta bồ thí mà không thấy có người bồ thí, không thấy người nhận bồ thí và không thấy vật bồ thí”**. Hòa Thượng cũng dạy chúng ta: **“Việc tốt cần làm, nên làm, không công không đức”**.

Hòa Thượng nói: **“Phật Bồ Tát vĩnh viễn tự tại là do tâm các Ngài không lưu lại dấu vết. Chúng ta phải không ngừng mở rộng tâm lượng của mình dần dần. Phật dạy chúng ta: “Tâm bao thái hư, lượng châu sa giới”. Tâm chúng ta phải mở rộng đến như vậy. Chúng ta phải chân thật, nỗ lực làm đến được. Khi tâm lượng của chúng ta mở rộng một cách tròn đầy thì dù chúng ta làm việc thiện rất nhỏ thì cũng việc thiện này cũng tùy theo tâm lượng của chúng ta mà châu biến khắp pháp giới”**. Nhà Phật nói: **“Từ bi khắp pháp giới, thiện ý khắp nhân gian”**. Nếu tâm chúng ta mở rộng đến vậy thì chúng ta đã là Phật Bồ Tát, chúng ta không còn là chúng sanh phiền não. Chúng ta chấp tướng là chúng ta thấy chúng ta làm, chúng ta thấy chúng ta giúp người thì chúng ta sẽ phiền não. Chúng ta cho rằng, hôm qua, chúng ta vừa tặng họ đậu mà hôm nay họ gặp chúng ta họ không chào thì chúng ta sẽ phiền não. Chúng ta làm việc nhỏ nhưng tâm lượng chúng ta rộng lớn thì việc đó cũng trở thành việc lớn, công đức, phước báu chúng ta có được sẽ vô cùng rộng lớn. Đạo lý này chính là: **“Cảnh tùy tâm chuyển”**. Tâm chúng ta nhỏ bé mà chúng ta làm việc lớn thì việc lớn cũng thành việc nhỏ. Tâm chúng ta rộng lớn thì chúng ta làm việc nhỏ thì việc đó cũng thành việc lớn.

Trong **“Thái Thượng Cảm Ứng Thiên”** có nói đến câu chuyện, có một vị quan, khi ông mất ông xuống gặp Diêm Vương. Diêm Vương nhìn thấy quyển sổ ghi các việc ác của ông rất dày thì Diêm Vương nói, nhà ngươi còn trẻ mà sao làm nhiều việc ác quá. Trong quyển sổ việc thiện chỉ ghi một việc nhưng khi Diêm Vương cầm sổ việc thiện đặt lên bàn cân thì quyển sổ việc thiện này còn nặng hơn quyển sổ ghi những việc ác. Vị quan này rất ngạc nhiên, ông nói là ông không biết là ông đã làm những việc ác và việc thiện gì. Diêm vương giải thích, khi nhà vua ra lệnh cho xây dựng cung điện, việc này có thể khiến đời sống của dân chúng ở ba châu phủ bị ảnh hưởng, ông đã dâng sớ xin nhà vua đừng làm nhưng nhà vua không nghe theo, tuy nhà vua không nghe theo lời can ngăn của ông nhưng ông đã có tâm rộng lớn nghĩ đến dân ba châu phủ.

Hòa Thượng nói: **“Hàng ngày, trong nhà Phật có thí cháo cho chúng sanh bằng bảy hạt gạo. Tuy chỉ có bảy hạt gạo nhưng chúng ta trì chú biến thực thì những hạt gạo đó sẽ đến được mười phương pháp giới. Nếu tâm lượng của chúng ta rộng khắp mười phương thì chúng ta thí cho chúng sanh thì tất cả chúng sanh mười**

phương đều được thọ nhận. Tâm lượng chúng ta nhỏ hẹp thì dù chúng ta đọc chú biến thực thì câu chú cũng không có hiệu lực. Cảnh không thể tùy theo chú mà chuyển, chú chỉ là tăng thượng duyên. Tâm mới là thân nhân duyên, tâm chúng ta mới là duyên chính”. Tâm lượng của chúng ta phải rộng khắp mười phương thì thức ăn đó mới có thể đến với chúng sanh mười phương. Tâm chúng ta rộng lớn thì mới có thể giúp ích được tất cả chúng sanh.

Người xưa nói: “Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ”. Người ngày nay chỉ nghĩ đến lợi ích của bản thân mà không nghĩ đến người trong thiên hạ. Hiện tại, tôi rất cảm xúc khi nghe những câu của người xưa. Hoà Thượng từng định nghĩa: “Người quân tử thì nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thụ”. Người quân tử thì không kết giao với người không có đạo nghĩa, không tiếp nhận vật không phải của mình.

Hòa Thượng nói: “*Nếu không có thân nhân duyên thì tăng thượng duyên cũng không thể có lực. Tâm của chúng ta bao thái hư, lượng khắp pháp giới cộng thêm tăng thượng duyên của chú biến thực thì chúng ta có thể giúp ích cho chúng sanh mười phương. Gốc là ở nơi tâm chúng ta, tâm chúng ta thiện lương, chân thành thì hành vi của chúng ta tự nhiên sẽ đoan chánh. Công phu của chúng ta từ nơi đây mà thành tựu”.*

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!